

Omule pribeag

Aspiranta

Omule pribeag

Tu, omule pribeag, te uită la soroace
Și amintește-ți că totul se sfârșește,
Întreabă-te mai des: „Cu viața ce voi face?”
Căci niciodată nu știi apusul când sosește.
De vei umbla aiurea prin ceață, fără rost
Dând lungă amânare la timpul mântuirii,
Tu prea târziu vei spune: „O, Doamne, prost am fost
Că am pierdut cărarea și ziua izbăvirii!”

Și-atunci vei cere să-ți vină-n ajutor
Toți cei de lângă tine, dar va fi în zadar,
Vei alerga-n genunchi pe drum rătăcitor,
Pierzând pentru-o himeră, cărarea spre altar.
Căci așa cea subțire se strânge pe mosor
Și nu îți lasă vreme s-o mai întinzi odată,
Ajungi pe negândite condus de un sobor,
La locul tău cel veșnic, în cripta-ntunecată.

De-aceea om pribeag, nu amâna unirea
Cu Dumnezeu căci iată, de furi vei fi răpit,
Cu umilință rogă-L să-ți dea din fericirea
De-a fi de-a dreapta Lui curat și mântuit.

POEZIE DIN VOL. MAI APROAPE DE DUMNEZEU